

boljšo glede na celotni vtis. Skupaj je na področju radijskih iger RTV Ljubljana prejela 7 nagrad.

V sekciji radijskih iger za otroke, in ob tej sekciji se bom malo podrobneje zaustavil, je Ljubljana predvajala 2 igri. Omejimo se na nagrajeno: Frane Puntar, Vrata, ki škripljejo.

Ta je dosegla velik uspeh. V igri nastopa deklica, ki ima rada, da vrata škripljejo in ki ji v domišljiji ni nič nemogočega: odide z vrati po svetu, pridružio se otroci. Avtor izvaja številne fantastične transformacije, ki niso tradicionalno pravljične, ampak jih omogoča jezikovna in funkcijska zveza. Tako transformacija je na primer: tat (zapornik) — portir (vratar) — golman. Z moralnega stališča je očitno, da je meja med negativnim in pozitivnim zabrisana. Estetska igrivost (in morda tudi družbena kritičnost) prevladuje nad moralnostjo. — Otroci morajo končno na oblak. Tudi pasus o oblaku je predvsem estetski in igriv; spor s starejšimi, beg iz družbe ni zaostren. Starši pridejo za otroki na oblak.

Puntarjeva igra Vrata, ki škripljejo se verjetno ne bo tako uveljavila, kot sta se uveljavili njegovi igri »A« in »Medvedek zleze vase«, v katerih sta igrivost in estetika povezani s poučnostjo in etiko. Tem bolj pa se je lahko razmahnila režija radijske igre o vratih. Poslušalci smo slišali čudovite stvari — bogato, izredno obdelane govorce in odlična, kultivirana zvočna sporočila.

Ko govorim o razmahu slovenske radijske igre, mislim na Puntarjeve igre, njihovo odlično slušno osnovo in veliko literarno in pesniško vrednost, mislim pa v enaki meri na režijsko-izvedbene dosežke in na nadaljnje izvedbene možnosti. Puntarjeve igre in režije Sajkove Slovenci lahko izkoristimo v šolstvu. Šolstvo naj bi dalo pobudo,

da bi se kaka izvedba radijske igre razmnožila. Le tako bo mogoče izdelati in uporabljati ustrezne metodčne postopek, medtem ko je zdaj edini možni postopek: enkratno poslušanje cele igre. Tudi je potrebno Puntarjeve tekste tiskati.

Rosanda Sajko je na osnovi Puntarjevih iger razvila teoretičen psihološko-režijski koncept. Na letošnji prireditvi Teden radia je predložila razpravo z naslovom Razmerje med literarno in izvedbeno strukturo v radijski igri za otroke. Sajkova meni, da igre niso namenjene samo otrokom, ampak tudi otrokom. Puntarjevi liki so specifično slušni, in samo slušni medij jih uspešno predstavlja. Na primer: »A« je večdimenzionalen lik: je hkrati črka in zajček (»črka-zajček«). V igri Medvedek zleze vase deklica zleze v svoj lastni želodeček. V igri Šal nastopa Glas, ki je zbolel in si plete šal. In zdaj ta vrata, npr. transformacija vrat v gol.

Po končanem predvajanju iger za otroke smo imeli pogovor za okroglo mizo. Puntar ima kot avtor radijskih iger za otroke vodilno mesto v jugoslovanskem merilu. V Ohrid so bili povabljeni tudi radiji iz različnih evropskih držav. Mislim, da najdejo kaj, da občudujejo pri našem radiu. V tej zvezi naj omenim, da je predstavnica švedskega radia ilustrirala njihovo delo z radijsko dramatizacijo slovenske pravljičice Deček in povodni mož.

Ljubljanski radijski delavci odlično pripravljajo gradivo. Besedila vseh slovenskih radijskih iger so namreč na Tednu radia predložena v slovenščini, srbohrvaščini, francoščini in nemščini. Pesemske tekste v igri Vrata, ki škripljejo je npr. prevedel v srbohrvaščino Slavko Mihalič; z dobrim čutom za izvirk in celo s čutom za poenostavitev težavne metaforike.

Milan Dolgan
Pedagoška akademija v Ljubljani

Polemika

ZBORNİK ŠTEFANA KUZMIČA

Gradivo s simpozija ob 250-letnici rojstva. Uredniški odbor: Antoša Leskovec, Mira Medved in Jože Ternar. Pomurska založba. Murska Sobota 1974. Str. 150.

Do Šlebingerjevega članka v SBL (zakaj je njegovo ime zamolčano na str. 51 in 55?)

so o Štefanu Kuzmiču objavili dolgo vrsto krajših omemb v preglednih člankih o prekmurski slovstveni dejavnosti; prav tako v slovstvenih zgodovinah, pa tudi samostojnih spisov, vse v različnih jezikih. Kritične opombe k tem objavam je kratko povzel

podpisani v ČZN 1934, 63—64, njih dotedanji seznam pa objavil v Slovenski krajini 1935. Malo pred tem je Šlebinger dotlej najpopolneje označil Küzmičevo delo. Odtlej so se vrstili številni krajši prispevki, ki so ali priložnostno prikazovali K. življenje in delo, nekateri pa že skušali poglobljeno osvetliti oboje z novimi podatki. Vsekakor pa niti njegovo življenje niti delovanje ni dovolj preiskano in ocenjeno.

Pričujoči zbornik naj bi prinesel »nova dognanja o Küzmiču« (7), v resnici pa več govori o drugih predmetih. Ker sta simpozij (13. okt. 1973) priredili Slavistično in Zgodovinsko društvo »iz« (!) Maribora, ki sta zastopata tudi v uredniškem odboru knjige, moramo nanjo gledati kot na znanstveno publikacijo. Ker podpisani (kot predvojni odborniki obeh društev in v zborniku največkrat navedeni avtor 19 enot v Küzmičevi bibliografiji) ni imel prilike, na simpoziju nenavzoč reagirati na najbolj grobe izpade in napake v nekaterih referatih, ima menda pravico, zavzeti se zdaj za znanstveno »resnico«, ki je tolikokrat poudarjena — z namigom na doslej o K. pišoče — v prvih dveh spisih zbornika.

V interesu obeh znanosti obžalujemo, da uredniški odbor ni storil svoje najmanjše dolžnosti. Če že njegovi člani ne poznajo dovolj obravnavane tvarine, so pa odgovorni za uveljavljanje najpreprostejših zahtev znanstvenega pisanja, kot je citiranje (s premnogimi tiskovnimi napakami vred), navajanje virov in slovstva, metoda pisanja, ki se pričinja pri ustreznosti naslova vsebini spisa. Navadno so danes pri nas uredniki strokovnih publikacij strokovni ljudje, odgovorni za raven svoje stroke.

Štefana Küzmiča obravnavata od osmih prispevkov v zborniku le dva referata, delno en koreferat in bibliografija. Že prvi referat V. Štifterja: Vloga petanjskega gradu pri širjenju protestantizma (9—35) nima s Küzmičem nikake zveze. O predmetu, označenem v naslovu, ponavlja le na str. 27—28 že znane podatke, o kakem »širjenju« pa sploh ne govori. O zgodovini in topografiji Petanjec ter položaju Prekmurja »povzema« (14) v glavnem po I. Zelku in drugih. Sliki na str. 20 sta brez podpisa. Avtor vizitacijskega zapisa iz 1698 mu je enkrat »pater Karó« (18), pozneje prav »arhidiakon Kazó« (31). V poglavju o reformaciji in protireformaciji (21—32) po splošnem ponavljanju dogodkov in namigovanju o »amaterstvu« dose-

danjih raziskovalcev — v istem odstavku sam ne pozna avtorja »Starin...«, Obširno govori o reformaciji v Radgoni in Gradcu (24—27) z ekskurzi v 19. in 20. stoletje, prepisovanjem o Keplerjevem enomesečnem bivanju na Petanjcih, kar je za predmet docela nepomembno, s ponavljanji na str. 24 in 25. Avtor je ostal dolžan dokazati, kdaj so »ob katoliški cerkveni vizitaciji... v Murskih Petrovcih našli Dalmatino Biblijo« (28). Datum v op. 15 navedenega Marib. večernika Jutra pa ni 13. 9. 1930, ampak 27. 9. — In kako ravna Š. s tiskano literaturo, dokazuje v ČZN, n. v. 7, 1971, str. 305 njegovo navajanje po F. Kovačiču: »Kako je v Prekmurju potekala protireformacija (!), je zgovorno ohranjeno v ljudskem izročilu, ki ga je zapisal F. Kovačič...« Toda v n. d., Slovenska Štajerska in Prekmurje, str. 275 govori Kovačič o reformaciji... Očitek amaterstva v slabem pomenu torej pade na nekoga drugega. Tudi o pomenu Petanjec za protestantstvo je že gotova razprava, ki bo pokazala vse kaj drugega. Višek avtorjevega kompiliranja mimo naslova je sklep, ko s Petanjec preskoči na Tišino in da bi »osvetlil... obdobje protestantizma v Prekmurju« — navaja iz zapisnika o vizitaciji 1627 dobesedno po I. Zelku, ne da bi bil njegovo ime v besedilu navedel (enako že str. 13, 15—16) — kar dve in pol strani. Pravno vprašanje za avtorsko agencijo: komu gre honorar za te strani?! — V površnem, časnikarskem slogu (prim. le navajanje virov in slovstva v besedilu!) tudi končuje referat, primeren za sestanek v obravnavanem kraju: »Pomen in vloga petanjskega gradu... je bila... pomembna...«

Za F. Šebjaniča mnogo obetajočim, iskanim naslovom referata: Zgodovinski pomen dejavnosti Štefana Küzmiča pri utrjevanju protestantizma in nacionalnem osveščanju Slovencev na Ogrskem (36—53) sledi cela stran uvodnih trditev z neresničnimi podtikanji, ki jih je treba zavrniti v korist naše kulturne in slovstvene zgodovine kot natolcevanje. Referat se zavzema za »popolnejšo zgodovinsko osvetlitev in objektivno vrednotenje njegovega (Küzmičevega, V. N.) dela« z obračunom o »doslej objavljenih orisih«, ki »ne razkrivajo globlje podobe« Štefana Küzmiča. To še rad priznam in pritegnem k te vrste spisom tudi ta referat. Dokazati pa bo moral F. Š. nadaljnje »dokazovanje« in označevanje teh »informativno ter znanstveno zastavljenih orisov« o Š. Küzmiču s takimi presenetljivimi trditvami: »... dejstvo (?!), da

je med obema vojnama regionalna (pač prekmurska, V. N.) katoliška publicistika bila tako rekoč glavni interpretator oziro- ma posredovalec nepopolnih ter iz madžarskih virov povzetih, dokaj površnih informacij o Štefanu Küzmiču in da njej ne iz nazorskih in ne iz politično-strateških razlogov ni bilo v interesu tehtnejše obravnavanje heretične osebnosti (ki jo F. Š. označuje le kot »šolnik«, V. N.), ki že s svojo pojavnostjo (?) utesnjuje področje tako imenovane katoliške književnosti Prekmurja. Razen katoliških interpretov...« (36).

Ko bi imeli madžarščine večše študente, bi priporočil, da bi kdo izdelal seminarsko nalogo, v kateri bi na eni strani navedel »informacije iz madžarskih virov« o Š. Küzmiču, vzporedno pa le-te v slovenščino prenesene pa morda ob njih še kaj za nameček, česar v njih ni. In z isto metodo bi bilo treba preveriti sleherni trditev navedenega stavka. Ker pa tega ne bo nihče naredil, preostane le, da si jih »osvetlimo« drugače. V tem zborniku je objavljena bibliografija skoro vseh omemb Š. Küzmiča. Tam lahko vsakdo z majhnim poznanjem naše predvojne preteklosti dožene, katere enote sodijo pod inkriminirano »kat. publicistiko«. Po mojem le št. 87 in 92, kjer je Š. K. omenjen med drugimi prekm. pisatelji. Povzročitelj teh dveh in skoro vseh drugih predvojnih enot je podpisani. Menda je F. Š. njega »počastil« s »publicistiko« in ga celo onika v tem primeru — razen če so mu »katoliški interpreti« vsi slovenski pišočji od Raiča do Kidriča in Šlebingerja. To je vsekakor prepozno »odkrivanje« njegovega doslej neznanega izrednega, na razna področja segajočega »pomena« in tako silovito z bombastičnimi, v današnji literarni publicistiki (vsaj knjižni in revijalni) tujimi izrazi, da bi se zrušil pod njega težo, ko bi ga vzel zares... Krivdo »glavnega interpretatorja« — ki si jo pa rad delim z drugimi — bi še prenesel z ob-sodbo vred, da so te preplonkane »nepopolne informacije« v škodo in oviro našemu poznavanju Š. Küzmiča in verjetno še goja in česa.

Nisem pa doslej slutil — kljub skromnosti moram preiti v prvo osebo, da ne zavedem beročih — da sem bil ali predstavnik ali v službi — angažiran, bi rekli danes — neke »politične strategije« in da sem gledal v Š. Küzmiču »heretično osebnost«. Marsikdo bo vsem tem donečim dognanjem verjel, jih naprej prepisoval in govoril namesto nepoznanih pozitivističnih

dejstev, kar bo le v škodo resnici, prizade- temu posamezniku pa prav nič. F. Š. je tako metodo označevanja prekmurskih ljudi in njih dela, podprto z nepoznavanjem stvari in tujk, že uporabljal, npr. v Pa-nonskem zborniku, kjer je poleg obsođ objavil sliko župnika Štefana Küharja — kot sliko bratonskega civilista istega ime-na, sodelavca Štreklja, CZN itn. itn. — o obeh jasno piše Šlebinger v SBL in sliko zadnjega je podpisani večkrat objavil v svojih pisarijah o njem. (V istem zborniku še drug avtor prisoja delo bratonskega Š. Küharja — gradiškemu.)

Če je že bilo tako potrebno v uvodu referata nameniti toliko zmerjalnih obtožb »tistim« — izkaže pa se, da je v resnici le en sam — ki so baje Küzmičev pomen zmanjševali iz nečednih nagibov, tedaj ima prizadeti, čeprav v tretji osebi, menda ne-kaj pravice, da vse to zavrne z eno samo zahtevo: dokazati vsako obdolžitev. — Tistim, ki bi mogoče le nasedli tiskani »znanstveni« besedi, naj za zabavo povem, da izvira obdolženi »nepopolni, površni interpretator« iz poštenega goričkega lu-teranskega rodu, od katerega je podedo-val trdovratno protestništvo, ki mu je v vseh časih bilo v napoto pred »političnimi strategiji« višje in nižje stopnje. Od tod menda tudi posebno nagnjenje do prote-stantskih pisateljev, ki ga je že kot študenta gnalo kljub »objektivnim razmeram doma in v svetu« po Küzmičevih sledovih v Šurd, ko je pri prof. Kidriču delal sem-narsko nalogo o Štefanu Küzmiču. Kdor hoče brati, pa lahko vse poznejše bere.

Uganka je nadaljevanje nasprotne hipote-ze v referatu: »Napredno (?) usmerjeni šo-lanci s poslušom za nacionalne vrednote iz preteklosti tostran Mure so v obdobju stare Jugoslavije sicer stremeli k jasnejši upodobitvi protestantskih piscev v Prek-murju, vendar jim objektivne razmere doma in v svetu niso omogočale temeljitej-ših raziskovanj ter publicističnih objav, ki bi po vsej verjetnosti prispevale znaten de-lež k zanesljivejšemu vrednotenju Štefa-na Küzmiča« (37). Primerjava prejšnjih tr-ditev s to domnevo bo pač v vsakomer vzbudila vprašanja: kje in kdaj so živeli eni in drugi; kdo si lasti monopol za »po-sluš za nacionalne vrednote«, posebej pa: kdo in kako je komu onemogočal razisko-vanje ter publiciranje? Mogoče se bo kdo tudi vprašal: kje je pa danes »znaten de-lež«?

Kljub »intenzifikaciji, prosveščanju« po-navljajočim se »bržkone, prav gotovo po

vsej verjetnosti« v spisu F. Š. ne vidimo niti »vizije nacionalne obstojnosti« (44) in ne dokazanega »zgodovinskega pomena«, ker so njegove trditve tako splošne ali oddaljene od naslova, v marsičem pa vprašljive, nejasne ter bi vodilo predaleč, ko bi hoteli vsako od njih analizirati ali zavriniti.

Edini spis v zborniku, ki je s Š. Küzmičem v tesni zvezi ter vsebuje o njem pozitivna dognanja, je A. Vratuše študija Jezik »Nouvoga zákona« in »Svéti evangyeliov« (54—75). Vendar ali je umestna v taki obliki objava »povzetka iz obširnejše študije«? Najbrž bi bilo primerneje objaviti vso študijo in seveda — ker je bila napisana 1940 — vsaj v opombah upoštevati novejša dognanja.

Uredniki bi bili morali popraviti spodrhljaj o »Dalmatinovih Svetih pismih« takoj v prvem stavku. V. analizira K. prevod NZ glede zvestobe grškemu izvirniku in uporabe Dalmatinove Biblije. Glede zadnje si avtor z različnimi trditvami ugovarja, npr.: »Sicer pa, če bi imel Štefan ob prevajanju tudi Dalmatinovo biblijo, bi namesto kovanja novih izrazov, kjer jih ni našel v živi govorici, sprejel raje Dalmatinov izraz« (56) in pozneje: »Poznal pa jo je vsekakor. In sicer toliko poznal, da so mu posamezni izrazi bili toliko prisotni in domači, da jih je ob delu sem ter tja tudi uporabil« (60) ter: »... posameznosti... bi, seveda, lahko imele zvezo z Dalmatinom« (57).

Svojo trditev, da Š. K. »iz Dalmatina ni črpal« (IPK 13), popravljam z dognanji, da je zajel iz njega dokaj več, kakor je razbrati iz zbornika, kar bo objavljeno v Dalmatinovem zborniku (rokopis gotov 1973).

V drugem delu obravnava V. odvisnost Mikloša Küzmiča v prevodu evangelistarja od Štefana. K stavku: »Zagovorniki Mikloševe literarne samostojnosti (predvsem V. Novak...)« 63 naj navedem svoj stavek: »Jezikovno kaže M. K. v glavnem isto osnovo in iste tuje prvine kakor njegovi predniki« (Slovenska krajina, 37). Tudi Šlebinger je trdil, da se je Mikloš naslanjal na Štefanov prevod. Vratuša sam pa je 1939 zapisal: »Miklošev jezik je naroden, brez tujk, brez nepotrebnih naslonic, pa tudi brez člena, ki mu ga je nudila predloga« (Trgovski list 1939, št. 68, str. 11). Enako Šlebinger 1932 in Novak 1936. K V. stavku: »... da ne bi bilo prav trditi, da vsaka podobnost oziroma enakost med

našima tekstoma kaže Štefanov vpliv na Mikloša, saj lahko izvira že iz predloga (64) — je treba dodati bistveno dopolnilo: sintaktična podobnost ali enakost; leksikalna pa izvira sevé iz istega ali sosednega govora, ki ga je V. analiziral.

— Vsi naslednji referati so le delno v zvezi s Küzmičem ali pa sploh ne. J. Čaplovič (iz Bratislave) je prikazal Studiranje slovenskih protestanata u Bratislavi (76—85) z naštevanjem dijakov iz Prekmurja, pa tudi hrvaških, od sredine 18. stol. Velik del referata govori o značaju in organizaciji bratislavske evangeličanske šole. Marsikaj v njem se ponavlja iz drugih referatov (npr. str. 82). Vse to bo treba revidirati in natančneje preiskati, posebno glede prekmurskih pisateljev.

Docela brez zveze tako s Š. Küzmičem kot s prekmurskim slovstvenim delom sploh je referat Z. Bartoliča Hrvatsko-slovenske veze u doba protestantizma (87—113), drugi najdaljši referat, ki ga moramo tu imeti za mašilo namesto vsega, kar bi bilo potrebno in mogoče povedati o vprašanih, ki jim je bil menda simpozij namenjen. To nas tudi odvezuje, da bi ga obravnavali in boljši poznavalci naj povedo, ali je v njem — poleg obširne ponovitve znanega — kaj novega, pa tudi, ali je tu primerno mesto, naznaniti doslej neznane hrvatske protestantske tiske.

M. Orožen je v »diskusijskem prispevku« k Vratuševemu referatu O vzhodnoslovenskem knjižnem jeziku (114—22) marsikaj ponovila iz Vratuševega referata, sama pa je o predmetu že ponovno pisala drugod. Popraviti je treba v prvem stavku, da so Mikloševi SE iz 1804 (to je 2. izdaja), saj V. navaja pravilno 1780.

Drugi diskusijski prispevek V. Smoleja Naše posvetovanje (123—29) govori o slovensko-slovaških stikih z mnogimi, malo ali nič znanimi dejstvi iz preteklosti in z nalogami, ki čakajo na tem področju raziskave.

Sklepni prispevek je Bibliografija Štefana Küzmiča (131—50), ki jo je sestavila N. Brumen. K slovstvu o Küzmiču le nekaj drobnih pripomb. Mnogi sestavki Küzmiča le omenjajo. Bakoševega predgovora (35) ne bi dal med »razprave in članke«. Če je navedeno Čaplovičevo delo v nemščini (45), bi bil moral biti tudi madžarski izvirnik iz 1828 in ob njem — Kosičevo ime, ki

je njegov resnični pisatelj. Prav tako bi bil moral biti omenjen Košič kot pisatelj Starin (51), kljub bibliografskim pravilom, sicer ga bodo še v bodoče prezirali, kot ga že v tem zborniku (Štiftar) in drugod. — Ne zdi se mi prav, navajati več spisov istega avtorja po abecednem redu njih naslovov, namesto po časovnem redu. Pri Novaku manjka Slovenstvu prekm. pisateljev (Čas 1936/37). Anonimni spisi so razmetani po vsem oddelku glede na abecedni začetek — tudi te bi dal skupaj, po časovnem redu.

Vprašali ste

»JUNAK« ARNOŠT ŠKROBAR

Na postojnskem slavističnem zborovanju sem poslušal predavanja o Lojzu Kraigherju; predavatelji so nekajkrat imenovali Arnošta Škrobarja »glavni junak« romana Kontrolor Škrobar. Vem, da smo navajeni tako govoriti, ampak čudno je pa le, da bi bil Škrobar »junak«, in še glavni. Kar zadeva ženske, mogoče že še, za drugo je pa vse prej. Kako je s to rečjo?

M. J.
(ustno)

Gre za vprašanje, ki zadeva slovensko književnoteoretsko terminologijo. Glavni junak je glavna književna oseba, junak = književna oseba.

V primeru gre za prastaro terminološko inercijo, ki se nekritično ponavlja iz stoletja v stoletje. Po nekdanjih, recimo antičnih ali klasicističnih poetikah je morala biti snov za književno delo, ki je hotelo kaj veljati, dovolj »visoka«; to pomeni, da so morali biti v njej dovolj pomembni ljudje: pomembni po svoji trdni etiki, po svoji usodi in ne nazadnje tudi po svojem družbenem stanu (vrhnji, vladajoči). Samo takšni — ki so po trdem boju, vsi načelni in zvisoka padli na dno življenjske nesreče — so npr. po predvidevanjih in zapovedih teh poetik s tragedijo izzvali katarzo = najvišji možni smoter literature. Jasnno je torej, da v središču književnega besedila ni mogel biti kdorsižebodi, marveč res le človek, ki je bil po objektivnih, to je splošno priznanih merilih junak: nadpovprečno etičen, načelen in pogumen, zmožen, pa čeprav nesrečen. — Vsaj že romantika in realizem pa sta takšno nazi-

V celoti prinaša zbornik kaj malo novih bistvenih dognanj o Štefanu Küzmiču, razen o njegovem jeziku (Vratuša, Orožnova, Smolej), pa tudi o protestantizmu v Prekmurju. Brez načrtnega in strpnega, toda strokovnega sodelovanja vseh — kar so poudarjali na simpoziju tudi neobjavljeni diskusijski prispevki — do njih ne bomo zlahka prišli, posebno pa ne do tako potrebne skupne objave, kakršno predstavlja pričujoča zamujena priložnost.

Vilko Novak
Ljubljana

ranje premaknila, v sredo književnega besedila sta začela staviti tudi kar se da neugledno, etično in značajsko povprečno človeško preproščino; literarno je postal človek zanimiv v vsej raznoternosti, ne samo v junaškosti. Literarnoteoretski termin pa je ostal: junak, glavni junak. Čeprav uporabljamo Slovenci izraz v omenjeni strokovni zvezi šele od 19. stoletja naprej, ko že zdavnaj ni več ustrezal, smo se brez pridržkov vključili v splošno evropsko inercijo: Krjavelj je junak iz Desetega brata, Frtnatek Tekmec junak iz Tihotapca itd.

Seveda je mogoča tudi obramba opisane rabe: vsakokratna tekstna zveza vendar takoj opozori, da raba besede »junak« v takšnem primeru ni običajna, habitualna, marveč strokovno žargonska, torej z neobičajnim pomenom. — To je res; vendar je vseeno bolje, če tudi strokovni termin omogoča naglo in čisto pomensko zvezo z običajno rabo besede; razumevanje je naglejše, manj dvoumno, manj obotavljivo in manj improvizirano; sporazumevanje stroke »navzven« lažje. — To velja še posebno za primere, kot je pravkaršnji — ko je namreč na voljo dovolj sprejemljiva beseda z mnogo ustreznjšim habitualnim pomenskim zaledjem, deloma je celo že rabljena: *glavna književna oseba*. Mnogo bolj smiselno in logično se sliši, da je Krjavelj književna oseba iz Desetega brata kakor junak Jurčičevega romana; podobno velja za Škrobarja.

Pridevek *književna* pa se zdi nujen v zvezi z neko drugo poimenovanjsko zmedo